
GILARDI

ผู้หญิงที่เป็นเจ้าของ BIC

ผมมาถึงหน้าทางเข้าคาเฟ่ที่จะเป็นสถานที่นัดพบ

ผมสั่น แต่ไม่ใช่เพราะความกลัว มันเป็นความสั่นแบบที่ตั้งคำถามง่าย ๆ ข้อเดียว: ผมกำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง หรือในที่สุดผมก็ผลักตัวเองไปเกินขีดจำกัดแล้ว?

ยังมีอีกคำถามหนึ่งด้วย: ผมได้อะไรจากปฏิบัติการครั้งนี้? เป้าหมายอะไรที่ผมซ่อนไว้จากตัวเองลึกเสียจนแม้แต่ผมก็จำมันไม่ได้อีกแล้ว?

ผมเอื้อมมือไปที่ดอกกุหลาบดอกหนึ่งที่ประดับอยู่ เด็ดกลีบออกมาสามกลีบ แล้วใช้มันแต้มกลิ่นบนใบหน้า โลชั่นหลังโกนหนวดไม่ได้อยู่ในงบเดินทาง แต่ผมไม่อยากไปถึงพร้อมกลิ่นของผู้ชายเพียงอย่างเดียว

ผมอยู่ในบ้านเกิดของ Georges บุตรแห่ง L’Oréal และบริษัทนั้นสอนอะไรผมมามากมาย

ผมเปิดเพลงจากเว็บไซต์ของผมเป็นเสียงประกอบฉากหลัง บังเอิญว่าเพลงที่ขึ้นมาคือเพลงเดียวกับที่พ่อและปู่ของผมเคยเล่นด้วยกัน: แมนโดลินกับกีตาร์ พวกเขาอยู่กับผม เราสามคนเดินเข้าไปด้วยกัน

Chanel เห็นผมจากที่ไกลและเดินเข้ามาสวมกอดอย่างอบอุ่น ราวกับเราเป็นเพื่อนเก่าที่กลับมาพบกันหลังจากผ่านไปหลายปี สูง ผมบลอนด์ ตาสีฟ้า ผมรวบไว้อย่างเรียบร้อย ออร่าที่ทำให้ลืมหายใจห่อหุ้มอยู่ในชุดสีกรมท่า ชั่วขณะหนึ่งผมแทบอยากถามเธอว่าจะหาโบสถ์ได้ที่ไหนแล้วแต่งงานกับเธอเสียเดี๋ยวนั้น

เธอพาผมไปที่โต๊ะ ผู้หญิงหกคนรออยู่ การประชุมกำลังจะเริ่ม และผมรู้อยู่แล้วว่าจะไม่มีการเผชิญหน้ากันเด็ดขาด ผมมีข้อบกพร่องแต่กำเนิด: ผมรู้วิธีแพ้ทั้งที่กำลังชนะ

ผมแนะนำตัวกับผู้หญิงทีละคน โดยไม่พยายามหาว่าใครสำคัญที่สุดในโต๊ะ ผมรู้เองโดยธรรมชาติราวสิบวินาทีต่อมา

ผู้หญิงคนแรกบอกชื่อและนามสกุลของเธอ และตามแบบฉบับของผู้ชาย Gillette อย่างไร้ที่ติ ผมจุมพิตหลังมือเธอ แล้วผมก็ทำแบบเดียวกันกับผู้หญิงทุกคนที่โต๊ะ มอบรอยยิ้มให้แต่ละคนพร้อมคำว่า “Enchanté” Made in Calabria

หลังจากนั้นผมจึงบอกชื่อของตัวเอง โดยไม่สงสัยแม้แต่น้อยว่าทุกคนรู้อยู่แล้วว่าผมเป็นใคร

พวกเธอถามว่าผมอยากดื่มอะไร อยากทานอาหารเช้าไหม หรือขนมอบชิ้นเล็ก ๆ สักชิ้น ผมอธิบายว่าพนักงานที่โรงแรมประจำของผมไม่มีวันปล่อยให้ผมออกไปตอนเช้าถ้าพวกเขายังไม่ได้เห็นผมกินอาหารเช้าอย่างจริงจังก่อน ทุกคนระเบิดเสียงหัวเราะ

แล้วพวกเธอก็ถามว่านี่เป็นครั้งแรกที่ผมมาปารีสหรือเปล่า ผมบอกว่าหลายปีก่อนผมเคยทำงานริมฝั่งแม่น้ำแซน ในสวนข้างแม่น้ำ เก็บดอกไม้และนำไปส่งสด ๆ ทุกเช้าที่มหาวิหาร Notre-Dame ผมทำอย่างนั้นระหว่างรอให้แม่พระประทานพรแก่ผมสักข้อและจัดการนัดพบครั้งนี้กับพวกเธอทั้งหก ผมไม่เคยสงสัยเลย อย่างไรเสียมันก็เป็นคำสัญญาของผู้หญิง

พวกเธอยิ้ม บรรยากาศอ่อนลง ความเห็นอกเห็นใจเข้ามาในบทสนทนา

แล้วคนหนึ่งในพวกเธอก็ถาม: “คุณ Frega คะ คุณชอบอะไรในฝรั่งเศสมากที่สุดคะ?”

“นั่นคำถามอะไรกันครับ?” ผมตอบ “คำตอบชัดเจนอยู่แล้ว”

BIC

บทสนทนาเปลี่ยนไปในทางที่น่ารื่นรมย์ทันที

อีกสักพักเราตัดสินใจคุยกันต่อระหว่างมื้อกลางวัน และเดินไปตามถนน Champs-Élysées ราวหนึ่งร้อยเมตร แต่ตลอดทางที่เดิน ผมสังเกตเห็นผู้ชายสามหรือห้าคนกลุ่มเดิมคอยจับตาดูเราจากระยะไกล ผมเห็นพวกเขาตั้งแต่วินาทีแรก และพวกเขาก็เห็นผม พวกเขาคือหน่วยรักษาความปลอดภัย ไม่เคยใกล้เกินไป ไม่เคยไกลเกินไป

เราเข้าไปในร้านอาหารฝรั่งเศส ร้านอาหารฝรั่งเศสแบบฉบับที่คุณแทบไม่ได้กินอะไรแต่จ่ายเงินไปเป็นกอบเป็นกำ

ผมเรียก Chanel มา เธอเดินมาหาผมทันที

“เกิดอะไรขึ้นคะ?”

“เราจะไปกันแล้วครับ”

“ไปเหรอคะ?”

“ครับ ผมจะพาพวกคุณทุกคนไปกินข้าวที่อื่น”

พวกเธอยืนนิ่งค้างไปเต็ม ๆ หนึ่งนาที แขกที่เป็นฝ่ายนำการเต้นรำไม่ใช่สิ่งที่พวกเธอคุ้นเคย แต่ข้อเสนอของผมช่างน่าเชื่อถือเสียจนทุกคนเดินตามมา เหมือนแม่ไก่เดินตามหลังพ่อไก่ว่าไปแล้วเราก็อยู่ในดินแดนของไก่ตัวผู้

เรามาถึงร้านพิซซ่าและแซนด์วิชร้านแรกที่หาเจอ ก่อนเข้าไป ผมเดินไปหาเจ้าของร้าน

“ผมขอแซนด์วิชเจ็ดชิ้น ชิ้นละห้ายูโร รวมเครื่องดื่มครับ”

“และผมเป็นคนจ่าย”

ตกลงกันได้ ความประทับใจที่ดีก็เช่นกัน

เราเดินเข้าไปข้างใน พวกเธอดูงุนงงไปหมด ราวกับขี่อยู่บนปีกม้าบิน ไม่อาจเข้าใจได้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกันแน่

พวกเธออยู่ข้างใน GILLETTENARRATIVE แล้ว และยังไม่มีใครรู้ตัวเลย

Ferdinando